

STRIX·JUL·1910

PORTER
AKTIEBOLAGET
D. CARNEGIE & Co
KORKSTAMPEL
GÖTEBORG
VARUMÄRKE

OBS.!

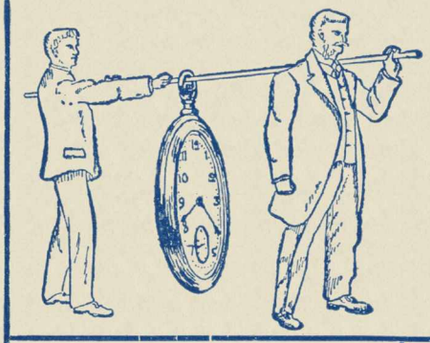
1/2 & 1/4 But.

NUMA PETERSONS

elektriska ficklampor stå fortfarande främst beträffande lyskraft, prisbillighet och ljusstyrka. Begär vår priskurant, som sändes gratis och franco.

NUMA PETERSON, STOCKHOLM.

Ett Vikingur

som gåfva värderas dubbelt mer än det kostar.

Kan bättre julklapp väljas?

Bese prof hos urmakaren. Begär gratisbok »Råd vid köp af fickur».

SVERIGES URMAKARE A.-B.
STOCKHOLM 1 C.

Erik Lundins Juridiska Byrå

(Ombud för Malmö, Norrköpings och Helsingborgs Köpmannaföreningar)

Drottninggatan 2, Stockholm C.

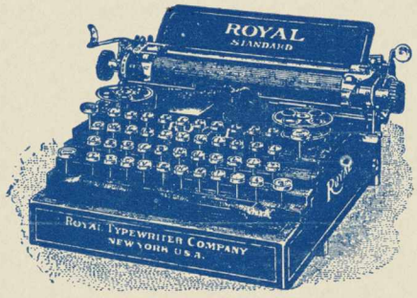
Inkasseringar ▫ Rättegångar ▫ Soliditetupplysningar

å alla platser i Sverige och utlandet.

Sterbhus- och konkursutredningar m. m.

LA HOJA

Ny handgjord
12-öres cigarr
W:m Hellgren & C:o T. A.

EN EPOKGÖRANDE NYHET INOM SKRIFMASKINSOMRÅDET.

Innan Ni bestämmer Eder för inköp af skrifmaskiner infordra prospekt å

ROYAL STANDARD

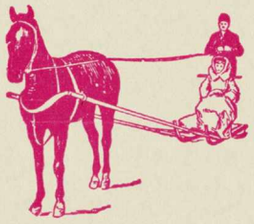
från

J. P. BRANDT,
STOCKHOLM.

VÄRLDENS FÖRNÄMSTA PRECISIONS-FICKUR

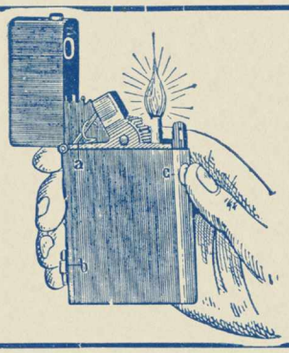
Grand prix:
Brüssel 1897
Paris 1900
Milano 1906

Kälkar, Skidor, Skridskor, Sparkstöttingar, Sportskor, Tröjor, Vantar samt alla slags Vinteridrottsartiklar, Vapen, Ammunition, Jakt- och Fiskredskap m. m.

Största lager lägsta pris.
Priskurant gratis.

MAURITZ WIDFORSS H. A. B.,
31 Klarabergsgatan, Stockholm.
Filialer:
88 Drottningg. o. 2 Stadsgården.

Hur svårt är det ej att finna lämplig Herr-present?

Idealet är vidstående lilla nätta Cigarrlampa, saisonens stora nyhet för alla rökare. Den förenar det praktiska med det fina. Tändsticksasken är numera öfverflödig. Beskrifning medföljer.

Nickel Kr. 2: 50. •• Nysilfver Kr. 4: —.

SILVANDERS — GÖTEBORG.

Till förvaring af BLANKETTER, BROSCHYRER, TIDNINGAR, TIDSKRIFTER m. m. finnas ständigt lager af

Bokkartonger, Lappkartonger, Ställbara pärmar och Portföljer

i olika format hos

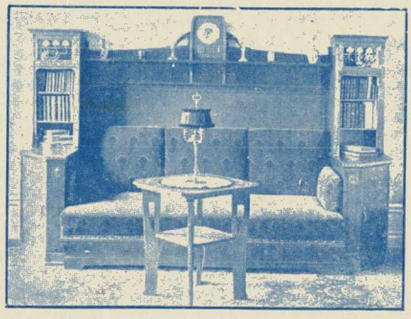
A.-B. HASSE W. TULLBERG

Kungsbroplan 3, Stockholm

EGYPTENS FÖRNÄMSTA CIGARRETT

RÖKES ÖFVER HELA VÄRLDEN

Karl Janssons
Möbleringsaffär

6 BIRGER JARLSGATAN 6

Fullständiga Möbleringar.

E. LUNDQUISTS
BOKFÖRLAG
(i distribution)

KLICHÉERNA FRÅN
WARNER SILFVERSPARRES
NYA GRAFISKA AKTIEBOLAG

TRYCKT HOS
P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG
STOCKHOLM 1910

Monken och Kongen.

Detta är ett gammalt barndomsminne. Det fanns så många underliga figurer i den undangömda trakt af Småland, där jag växte upp, att det bara gäller att påminna sig dem för att kunna fylla bokhyllor. Då sjöngo ännu timmerskogarne sin mäktiga sång mellan de djupa sjöarne och de små bäckarna, där ensliga skvaltkvarnar malde. Det var långt mellan människornas boningar och i de ensamma torpen kunde hända saker af den våldsammaste tragik. Vackra saker också — men de synas ju mindre.

När om marknadskvällarne bönderna kommo från staden liggande eller sittande på sina tomma kärror, skrålande och slående krakarne med sina tagelhurror, och man hörde dem långt bortifrån, hände det att tjutet plötsligt stannade af — med ett. Så var det tyst kanske en halftimme, men sedan började det i ett långsamt crescendo igän tills man förstod att slagsmål hade börjat. Då var det dödsskrän och hojtningar och brak af gärdsgårdsstörar, som knäcktes och ekstatiska rop uppe i falsetten — man höll på att slåss utanför gamla Mallas stuga. Hon sålde svagdricka — det var af det man blef vild och galen — och hon hade en dotter, en storväxt en med väldig barm och väldiga armar och linhår, men ögonbryn och ögon voro nästan svarta. Hon kunde ta en karl i kragen och kunde dricka också som en karl.

Men på kammaren ofvanpå, dit man kom på en trasig trappa från förstugan, bodde Monken.

När jag var mycket liten, var jag rädd för Monken. Jag minns första gången jag såg honom. Jag var ute på bärplockning och stötte plötsligt på honom i en lingonfälla. Tänk er en åttioårs gubbe höljd i trasor, reslig men böjd af ålder. Ansiktet en hökvålnad, likblekt och smutsigt och med ondskefulla ögon. Hans ben darrade, då han, stödd på sin käpp, lutade sig ned för att plocka en handfull bär. Jag stod som fastspikad af fasa, ty han motsvarade något af mina föreställningar om spöken, och fällan var enslig och skogen stod hög rundt omkring. Jag sade: — Goddag! — eller rättare: — Guda! ty jag talade småländska. Han reste sig med möda, vände sitt hemska ansikte mot mig och sade — jag glömmer det aldrig: — Hundan förgefta dej, jävlaonge!

Då löstes förtrollningen och jag sprang, sprang, sprang. —

Men snart kom jag i skolan och mina kamrater berättade, att han inte alls var farlig. Den kunde hvem som hälst gyckla med. Och när vi då ibland från skolvägen upptäckte honom ätande bär, gingo vi alldeles inpå honom, småparflar med matkorg och griffeltafla och katekes, och räckte ut tungan åt honom och skreko: Monken, Monken! och han svarade alltid med samma uttryck: — Hundan förgefta er, jävla onga!

Och nu förstod jag, hvarför han tilltalade mig så vid vårt första sammanträffande.

Mina kamrater berättade: Monken var bror till Kongen, och Kongen var förskräckligt rik. Kongen ägde en stor gård, många, många mantal, bara en fjärdingsväg från Mallas stuga. Men Monken var också rik, fast snål — det var Kongen också, fast inte riktigt så mycket. Men Monken var så förskräckligt snål, så han hade ett sillhufve, som hängde ned i ett snöre från taket i kammarn och det sillhufvet svälj-de han när han var hungrig och så drog han opp'et igen. För rästen plockade han bär. Och han kallades Monken, därför att han bodde ensam på kammarn och ingen fick komma in till honom, om man ville aldrig så gärna. Men Kongen kallades Kongen, därför att han var så ohejdadt rik. Och Kongen och Monken voro osams. De hade inte träffats på många, många år.

Nå, det där med sillhufvudet tyckte jag var in-

M. Zadigs Acqua di Vera Violetta
Zadigs Essenza Vera Violetta
M. Zadigs Sapona di Vera Violetta
Fin, Diskret och Varaktig.

tressantast af alltsammans. Monken såg jag många gånger sedan. Han blef allt eländigare och trasigare. Jag fick höra att han gick till handelsman och tiggde gamla sillar, som ingen annan ville äta och som annars skulle kastas bort. Och mögliga brödräster och skorpsmulor. Det var under vintern; på sommaren lefde han af bär, lingon, blåbär och odon.

Emellertid blef det en kväll ett förfärligt lif i Mallas stuga. Några rallare hade tagit in hos henne, och rätt som det var, ville de ha ner Monken att supa med. Men Malla sökte hindra dem och dottern upplyste att Monken hade fått sorg i dagarne, så det passade inte, hade hon sagt. Hans svägerska, Kongens hustru, som var högst betydligt yngre än Kongen, hade dödt. Nu sa hon bara på skoj, förstås, att det inte passade, men hon ville i alla fall att gubben skulle få vara i fred.

Men det hjälpte inte. Rallarne klättrade uppför trappan och bankade på dörren och skreko: — Monken, Monken! men ingen svarade. Då slogo de in dörren, ty de voro betydligt dragna, och stormade in i kammarn. Där var naturligtvis kolsvart, ty Monken använde aldrig ljus.

— Ä du hemma, Monk? skreko de. — Du ska komma ner å supa! Annars ska vi si hjärteblon på dej å ta dia pänga!

Men där var dödstyst.

— Opp mä dej, Malla, å ta ljus mä dej, för här står inte rätt te!

Och gumman klättrade upp med en ljusbit. Då fingo rallarne se en syn, som nästan kom dem att nyktra till, så rallare de voro.

I sin fållbänk, utsträckt på sina äckliga trasor, låg Monken död med ögonen vidöppna. Och hans gapande mun var fullstoppad med sedlar. Och i händerna hade han sedlar, och silfverslantar lågo här och där bland paltorna.

Och alldeles kall var han.

Rallarne voro som kalkade i ansiktet. Men gumman Malla fick lif.

Hon sa: — Om I nu tiger för er kristlia dö, pöjka, så kan vi bli rika som troll!

Och hon närmade sig sängen för att gripa sedlarne, som stucko ut ur Monkens mun.

— Rör 'an inte, kärngfaen! skreko rallarne.

— Å, nu bits han inte, kräket! Ä I rädda?

— Äss du rör gubben, så blir du lika dö som han, dä svarar vi för!

— I mor, rör 'an inte! bad dottern.

— Kräk ä I, dä hva I ä, gamla karer, som inte tar dä som bjuss! gnisslade gumman. — Men nu går I ut å härifrån, så ja får hänga opp lakan för fönstert å stänga, tess ja har fått bu te Kongen i möra bitti, för dä väl hanses närmasta — ut me er, byke!

— Nää, du kärngfaen, nu lurar du oss inte! Nu går vi ner i stufva å en går ätter fjärdingsman å så håller vi vakt tess dä bler utredt å skrefvet, för om en kan va lite söpen iblann, så nåra tjufva ä vi inte för dä!

Och därvid blef det.

Fjärdingsmannen och flere till kommo i ottan och där blef undersökt. Mer än tjugutusen kronor hittades insydda i hans gamla paltor, och en obetydlighet hade han lyckats äta upp, hvilket visade sig vid obduktionen. Han hade dött af kväfning.

Hvarför hade han då försökt äta upp sina pängar?

Kyrkvärdsmor i Ekarp, hvilken var en välgumma och en klok kvinna, hade reda på det och hon berättade det. Kongen skulle också ha kunnat ge upplysning:

Monken hade i sin ungdom varit kär i en flicka, och den hade brodern, Kongen, narrat ifrån honom. Kongens äktenskap hade blifvit barnlöst. Nu var det Monkens uträkning att Kongen på grund af ålderdom skulle dö före hustrun, som var åtminstone tjugofem år ygre än mannen. Då skulle efterlefverskan, hans barndoms älskade, få ärfva allt det Monken ägde, ty han hade själf som yngling ärft och låtit arfvet förkofras genom en snålhet, som kanske inte kan kallas normal, men — ja, kärleken kan ingen fördöma, ej heller något af dess uttryck. Och nu då den älskade dött, ville Monken hällre äta upp pängarne än låta brodern, sin närmaste arfvinge, få dem. Och han var för snål att köpa en ask svafvelstickor och bränna upp dem. —

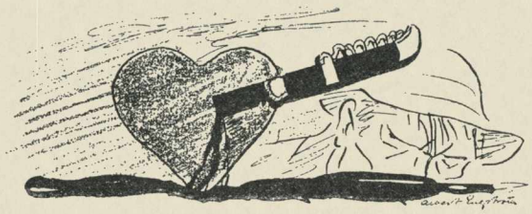
Det konstaterades att han varit död i ett par tre dar, då man fann honom. Tydligen hade han vid underrättelsen om dödsfallet släpat sig hem och där ägnat sig åt sin senila förtviflan, tills han, utmattad af hunger och förvirrad i hjärnan och rädd att någon skulle få reda på något om honom och hans, i halft vansinne kommit på idén att svälja förmögenheten.

Nu fick Kongen emellertid som närmaste anförvandt alltsammans, men han tålde inte vid glädjen däröfver, utan dog kort efteråt. Malla dog också, hvarför vet jag inte, ty gamla satkäringar dö ju aldrig — eller som vi säga i Småland: — Dä bler käringapest en gång hvart hundrade år, och då dör bara en. — Och dottern! Ja, det vet jag inte.

Men där nere vid den landsvägen hände mycket, som sedermera klarnat för mig. Då var det gåtor, lockande genom sin farlighet och sin mystik.

Nu håller ungskogen på att växa upp. Kanske börjas det igän, då den blir mogen.

Albert Engström.

COINTREAU Liqueur

Barrskog i snöstämning vid juletid kl. 1.37 e. m.

Sedd genom redaktörens nya guldbågade glasögon.

Begär uppsatsen om **BALJ-NITAREN** som erhålles *gratis & franco från ensamförsäljaren*

S. A. W. SUNDELIN
GÖTEBORG.

Wijnand Fockink
Amsterdam Anno 1679.
Curaçao — Anisette
Wijnand Fockink

— Guda, guda kumsarien. Jo, ja velle liasom spekulera mä kumsarien å be om en smula stämning.
— Såå? Tänker Sven Persson ta ut stämning på någon viss person?
— Jaa, ja hade tänkt på honom Olsson i Höketorp.
— Jaså. Nå, hvarför det då?
— Ja, si dä va just dä ja velle spekulera mä kumsarien om, men han ha sett så höger å storsker ut en lång ti, så han kunne gärna få säk en smäcka.

Ultimatum.

Herr Albert Ferdinand Holm, filosofie doktor, hade offrat fädernearfvet och ett par tiotusental till på graden. Profåret och det hägrande lektoratet bjödo i och för sig små utsikter att utplåna autografen ur bankernas portföljer, och filosofie doktorn Albert Ferdinand Holm kom därför efter en lång självpröfning till det resultatet, att skolan endast skulle bli en via per aspera: ad astra ledde den aldrig. Filosofie doktor Holm blef öfverens med sig själf att rangera sig per feminam.

Doktor Holm hade i många år varit en god värd på »Sällskapet». Han trifdes också själf med sysslan och det var nog hans mening att lefva och dö som pontifex maximus för stadens både ogifta och gifta ungkarlar. Men så kom självpröfningens stund, och han fann sig nödsakad att bli åtminstone gift ungkarl. Doktor Holm beslöt att gifta sig. Från staden kunde det emellertid inte gå. Inte därför att han hade sitt förhållande med fröken Emma på Sällskapet och inte heller därför att kyrkoherden vid ett par tillfällen fått föra hans namn inom linjen i dopboken. Allt det där tillhörde nämligen enligt gängse sed värdens på Sällskapet naturaförmåner. Men han hade blamerat sig. Han hade uppträdt som kavaljer. Kronofogden hade en gång fått besök af sin syster, och doktor Holm hade på begäran assisterat som bordssällskap. Han hade följt kronofogdens syster till tåget, och när tåget satt sig i gång, hade han tänkt högt: »Det är skönt att det är öfver; det var första gången på tio år som jag talat med ett anständigt fruntimmer.»

Det hördes öfver hela perrongen, och det knäckte honom. Han måste därför se sig om efter någon utifrån. Och så proponerade han en afton sin vän handelsresanden att skaffa sig en fru. Det skulle ske. Handelsresanden hade en affärsvän med en dotter och ett par hundra tusen, och när han kom åt det hållet skulle han bereda saken. Tiden gick, doktor Holm träffade handelsresanden gång på gång, men handelsresanden hade aldrig kommit till resultat. Så en natt, när handelsresanden låg i sin sömn, väcktes han af en häftig ringning, och när han öppnade, steg doktor Holm in, slog sig ned i en fåtölj och sade:

— Det vill jag säga dig, att om du inte inom fjorton da'r har ordnat förhållandet med den där flickan, så gifter jag mig tammefan med hvem som helst, så mycket du vet det.

A. B.

Kom ihåg BJURHOLMS-PORTER

Gamle Olagus, änkling efter två hustrur, hvilka tillsammans skänkt honom 27 barn:
— Dä könstligt mä käringan, somma kan få ända te 14—15 onger, å somma kan bara få 12—13.

Förlofningschampagnen.

Majoren på Berga hade dragit sig tillbaka. Han visade sig nästan aldrig ute, och man mindes knappast, när han senast förde värdinnan till bords på kalasen i grannskapet. Det visste man bara, att femton år hade gått sedan flaggan varit hissad på herrgården och att den då hade vajat på half stång; det var när majorskan bars till familjegrafven.

Kaptenen på Hishult var den ende, som nu för tiden besökte Berga, men han måtte trifvas där bra, ty han kom ofta. Det var emellertid inte så helt med den saken; han for dit mest för att hjälpa majoren med landtbruket och hade hvar gång han kom en ständig källa till förargelse. Claës Hugo hade blifvit tungus, och kaptenen svor på att det inte gått så illa för någon på hela regementet som för Claës Hugo. Han hade nästan kommit från förståndet, och det var sonens skuld. Den förbannade pojken! Och ändå hade han artat sig så bra till en början. Vackrare pilt fanns inte i trakten, och i uniform skulle han blifvit den grannaste officer i hela armén. Men han ville till universitetet. Om han ändå hade läst till jurist eller läkare, hade han kunnat få ett hederligt yrke, men nu studerade han något som kallades filosofi eller hvad det var och skulle bli vetenskapsman. Vetenskap! Sånt kan bondpojkar roa sig med, men inte en son till en major, som till på köpet en gång skall ärfva Berga. Då kunde han lika gärna tagit kappa och krage! Men det hade fått vara med pojken, om han inte också hade narrat sin far in på galenskaper. Claës Hugo, den gamle präktige Claës Hugo, som alltid ansett all annan litteratur än instruktioner och landtbruksböcker för onödig, han läste nu filosofi på svenska, tyska, franska och engelska, han läste värre än om han också tänkte bli vetenskapsman, han hade tappat bort sitt fina sinne för mat och dryck, och med Berga skulle det ha gått åt skogen, om inte han, kaptenen på Hishult, höll sitt vakande öga öfver det.

Nu åkte kaptenen på nytt till Berga, men inte som rättare. Han skulle dit på middag. Pojken hade förlofvat sig och kom hem i dag för att visa fästmön, och så skulle kaptenen sitta som fjärde man vid taffeln. Egentligen borde han sagt nej, ty det kunde naturligtvis inte bli något nöje att äta med ett nyförlofvadt par och en tokstolle till, men han hade lofvat i hastigheten. Ack ja! I forna dagar var det med annat sinne han hade rest till Berga, när Claës Hugo ringt samman herrskapsfolket i trakten. Så länge majorskan lefde visste man, att en middag på Berga blef en fest; det fanns inte bättre bord på sju mils omkrets och vinkällaren hölls vid makt med samma omsorg som ladugården. A propos, vid det här laget måste Rauenthalern ha mognat till något alldeles förträffligt och Claës Hugos senaste sändning från Bordeaux kännas riktigt smeksam. Bara han nu hade vett att taga fram det och bara de andra hade förstånd att dricka det. Men det fanns inte mycket hopp. Bokmalar hade han inget förtroende för och flickan var ju också af den sorten. Hon var studerad — fy f-n, skulle han kanske få ett filosofiskt bordssamtal till taffelmusik.

Flaggan var hissad och Claës Hugo stod på trappan, när kaptenen svängde in på gårdsplanen. Han såg lycklig ut, men det gick en skugga af besvikenhet öfver ansiktet, när han upptäckte kaptenens ekipage.

BELLEVEAU FRÈRES & C:nie CHAMPAGNE

Serveras å 1:sta klass restauranter ═══ Partiförsäljning hos *AND. RYBERG* ═══ Allm. tel. 25 98. Rikstel. 17 38.

— Välkommen, Carl Gustaf, du kommer förrän de andra, tror jag.

— Ja, jag är knekt och har lärt mig passa tiden, men lärdt folk —

Han hann inte afsluta meningen, förrän Bergas gamla vagnshästar sprängde fram med stram hållning liksom för att visa, att de inte hade glömt hur man skickar sig, när flaggan på Berga vajar i topp.

— — — — —

Om en stund satte man sig till bords. Kaptenen fann med välbehag att det gamla porslinet tagits fram och en hastig blick på kuvertet öfvertygade, att Claës Hugo inte hade glömt hvad som hör en middag till. Och allt efter som tiden gick, steg hans lynne. Det hade för resten mycket hastigt kommit i jämnvikt. När pojken — han såg ännu ut att kunna bli en grann officer, om han fick uniform på — visat upp fästmön för honom, hade han sagt: — Här, Maj, ser du farbror Carl Gustaf och honom skall du säga farbror till, för han är en så präktig gammal farbror — ja, då hade kaptenen på Hishult kysst henne på hand och kommit under fund med att hon egentligen passade bättre för en löjtnant än för en filosof. Kaptenens lynne steg. Rauenthalern hade åldrats med behag, och pojken drack den med försynt andakt — man såg att han tillhörde en familj med egen vinkällare åtminstone i tre generationer. Claës Hugo talade inte ett enda ord filosofi, och flickan — om de gifte sig snart och slogo sig ned på Berga, skulle man kanske ännu en gång få vara med när bjudningskorten härifrån framkallade önskan om att tiden måtte röra sig litet raskare.

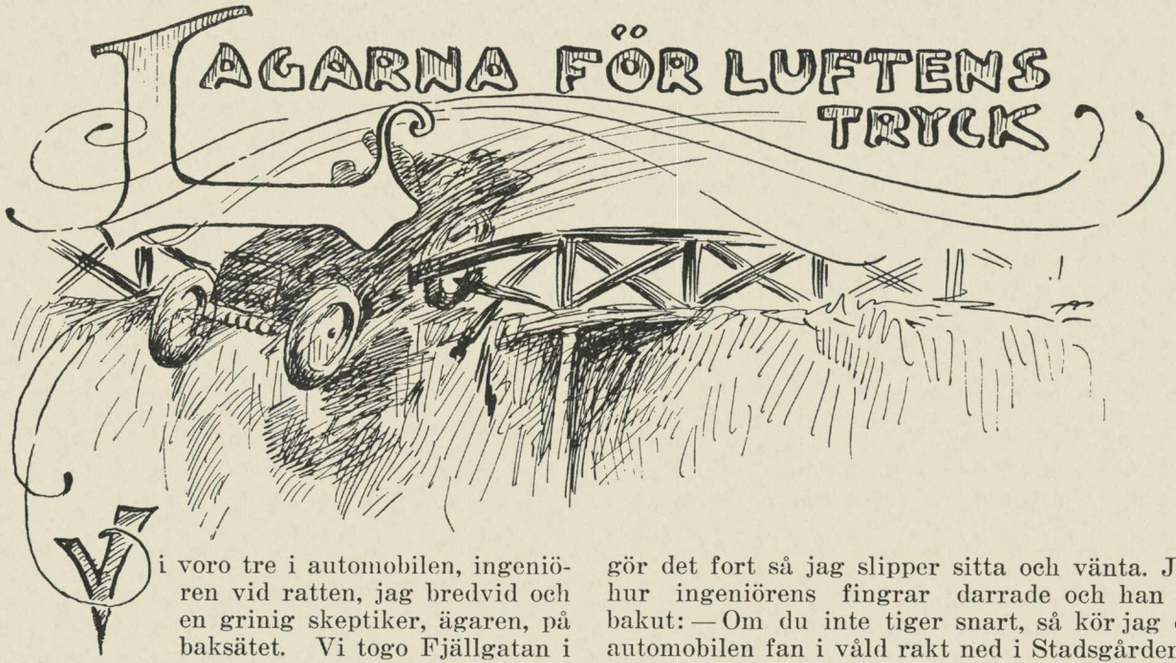
Men så gick det sönder. Claës Hugo hade suttit tyst en stund och vridit på gaffeln, det syntes att han skulle hålla tal när champagnen kom. Och champagnen kom och slogs upp. Men hvad var det? Inget brus, inte en pärla en gång i glaset! Kaptenen såg på majoren och majoren på kaptenen, de läppjade på vinet, och Karl Gustaf beklagade inom sig att det gått så långt med Claës Hugo att han lät servera champagne som legat i källaren i femton år. Men Claës Hugo tycktes det inte bekomma ett dugg, han knackade och hälsade flickan välkommen. Kaptenen hade aldrig hört ett så vackert tal och han skulle bestämdt fått snyta sig, om inte majoren slutat med att föreslå barnens skål i ett glas champagne, som pojkens mor hade ställt undan på deras bröllopsdag för att drickas vid den förstföddes förlofning. Ty det förargade kaptenen. Majorskan på Berga hade alltid varit en kvinna af vett, och det skulle aldrig ha fallit henne in att ens på sin bröllopsdag begå ett sådant brott.

När de gamle en stund blefvo för sig själfva, bröt han också ut:

— Hur fan kunde du kränka din hustrus minne genom att beskylla henne för den där dufna champagnen. Det var inte vackert gordt.

— Hvad skulle jag göra? Skulle jag kanske ställa mig så ohöflig att jag glömt skaffa friskt vin eller så afsigkommen, att jag tyckte den kunde serveras utan förklaring. Nej, min käre Carl Gustaf! Jag har inte för ro skull läst filosofi i femton år!

Axel Berg.

Vi voro tre i automobilen, ingeniören vid ratten, jag bredvid och en grinig skeptiker, ägaren, på baksätet. Vi togo Fjällgatan i god fart, hade nyss lämnat bakom oss Mariahissens lilla träbro och durkade nu som bäst uppför Fjällgatsbacken med en medelhastighet af femtio km. i timmen.

Ingeniören var vid desperat humör, ty ideligen vällde från den bakom sittande skeptikerns läppar en ström af hädelser, råd och förmaningar, riktade till den af ursinne skakande rattmannen.

Nu vek det sista huset på vänster hand och träbarriären var det enda, som skyddade oss från Stadsgårdens svarta djup.

En barnunge sprang öfver gatan borta vid kröken till Ersta sjukhem; nu hörde vi skeptikerns gnälliga röst: — Skall du köra öfver barnkräket, så gör det fort så jag slipper sitta och vänta. Jag såg hur ingeniörens fingrar darrade och han ropade bakut: — Om du inte tiger snart, så kör jag dig och automobilen fan i våld rakt ned i Stadsgården. — — Skeptikern lät höra en föraktlig fnysning.

Detta var det rågade måttet, ratten svängde rundt och automobilen for i sned riktning mot träbarrieren. Är du galen, karl, tjöt jag och ställde mig kapprak upp. — Vill blott skrämma den tusan, mumlade ingeniören till svar mellan sina sammanbitna tänder.

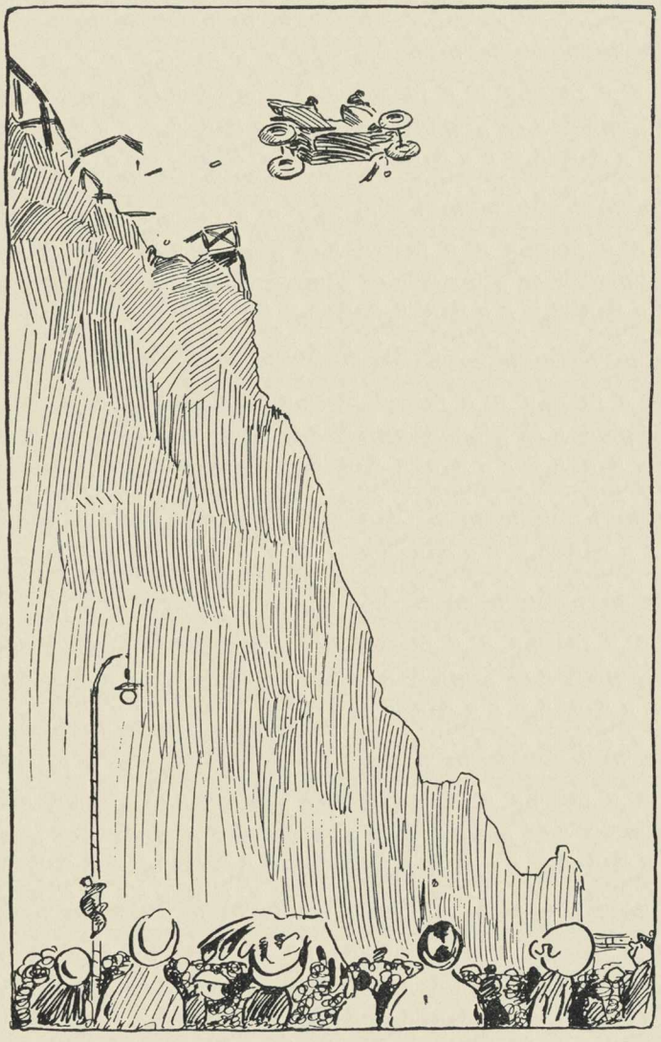
Husch, likt en tjur stångade automobilen mot räcket, lyktor och stänkskärmar gingo åt skogen, räcket bågnade och brast och i ett regn af trästumpar flögo vi ut öfver djupet, tjo!!

I en blink såg jag afgrunden under oss, den vissa döden, allt, och jag högg tag i karmkanten och blundade — — —

G. R. Mackenzie — Glasgow — Ltd Gold Label WHISKY Ad. Faxe & Söner, Malmö Rikstelefon 822 & 11 24.

Luftdraget hven mig kring öronen, men så tog någonting plötsligt emot; automobilen *stannade midt i luften* och gungade upp och ned med lätta, fjädrande rörelser allt under det hjulen vildt gingo rundt. — — — Vi kunde väl vara halfvägs ned.

Ingeniören och jag sågo bleka på hvarandra, då från skeptikern plötsligt hördes: — Nå — blir — det

— något af — vi — skulle — ju — falla, han drog ut sista ordet i en gäspning. Vi vände oss förbluffade om och möttes af hans retsamma grin.

— Tror du inte jag begriper det här, fortsatte han med någon ökad liflighet, vi ligga nu på en luftpelare, sammanpressad, förstår du. Stoppa motorn, för annars ryka hjulen af axlarna.

Detta var ett ovanligt långt tal för att vara från vår vän. Ingeniören svarade ej utan krafsade endast vildt under sätet, drog fram en liten luftpump och böjde sig ut öfver vagnens kant.

— Hvad tänker du göra, sade jag.

— Suga bort luftpelaren, ljöd det praktiska svaret och arbetet begynte.

När vi genomskar barriären höjdes från nästan alla åskådarne ett fasans skri, men *nu*, nu steg en åska af skratt, som retade mig ofantligt, upp mot oss.

Ingeniören gnodde och efter en halftimme såg han röd och flåsande upp.

Skeptikern hade somnat. — —

Nere i Stadsgården var nu svart med folk och högljudda bifallsyttringar hälsade våra ansträngningar att komma på fast mark igen.

Om vid pass en timmes tid hade vi 20 meter kvar. Jag lutade mig ned, satte handen som ett rör för munnen och skrek: — Skaffa hit en brandkårsstege, lång! och ljudeliga skrattsalfvor sade mig, att jag fått det förstående vi så väl behöfde.

En stund gick — — onekligen en underlig situation, tänkte jag, 20 meter uppe i luften — — under oss en af skratt halfdöd folkmassa, på baksätet den snarkande skeptikern och så vi två sugande luft af alla krafter.

Nu hördes trumpetstötar på afstånd och de röda brandkårsvagnarna syntes i karriär svänga ned öfver Slussbacken, ännu några ögonblick och en steges öfre ändar slogo mot automobilens kant, vi voro räddade.

Under massans hurrarop stegade vi ned för stegen — men endast vi två — skeptikern, som var omöjlig att väcka, fick bli kvar i vagnen så länge.

Jag vände mig under ifriga tacksägelser till brandlöjtnanten och förklarade i korta ordalag fenomenet. — Det blir att söka spränga sönder luftpelaren, sade han — —

— Nej, nej för tusan, det är en människa kvar

däruppe, han sofver — en skrattåska kringdånade oss. — —

— Nå, då pumpa vi väl ned den då.

Snart dunkade ångpumpen och långsamt men säkert började automobilen sänka sig, den var helt nära marken, då ett starkt rop och ett högljudt plaskande vände allas uppmärksamhet från automobilen.

Kom ihåg BJURHOLMS PORTER

Någon hade i trängseln fallit i vattnet.

Vi skyndade alla bort mot kajen och pumpningen afbröts.

Mycket riktigt, i vattnet kämpade nu en tjock schåare för sitt dyrbara lif, och vi följde alla med spänning räddningsarbetet. På automobilen tänkte ingen.

Bakom mig hördes då plötsligt ett högljudt skratt; jag vände mig om.

Där stod den fördömda automobilen igen uppe i luften — öfver kanten tittade skeptikerns griniga ansikte ned.

Antagligen hade luften, när pumpningen upphörde, rusat tillbaka genom slangarna och så kastat vagnen upp på »sin plats» igen.

Det jubel som nu följde, kan ej beskrifvas; rundt omkring skrattade man så man grät, öfverallt kvedo människor i dödsvånda med sammanklämda ben och tårarna strömmande ned för kinderna.

Nu klef skeptikern långsamt ned för stegen, den enda »allvarlige» — — kommen ner, gick han rakt under vagnen och drog upp en revolver.

Nu skrattade ingen längre och kretsen kring honom blef större och större — — nu höjde han vapnet — — ett allmänt tillbakavikande skedde, han siktade länge och noga och så gick skottet af. —

Kulan gick genom vagnsbottnen!

Med ett skarpt hväsande ljud sköt nu luften ut genom hålet och automobilen sänkte sig med god fart.

Bifallssorlet steg till orkan då vi satte oss upp i vagnen. En kort rådplägning med brandlöjtnanten, våra adresser till en poliskonstapel, ett par lögner till en pressman och vi rusade iväg genom hurrande människomassor, ej olika tre segrande hjältar. Vid slussbron vände jag mig om och kastade ett par ord till skeptikern, han svarade ej, han hade ånyo fallit i sömn. — — —

Ossian Elgström.

Lille Gösta har fått smörj af sin pappa och naturligtvis orättvist enligt egen mening. Förbittrad utbrister han: — Vänta du till lördag, då vi få fisk till middag och du får ett ben i halsen, då så — — — — —

Vårda håret, om det är sjukt eller friskt och använd **Ziwertz' Extrait Vegetal,** bästa hårkonserveringsmedel. Finnes till salu hos frisörer och i parfymaffärer samt hos Kungl. Hofleverantör ZIWERTZ' EFTR. i Göteborg. ——— Återförsäl are rabatt.

Ziwertz' Momentan. Färgmedel för hår och skägg. Ögonblicklig verkan. Fäller ej vid tvättning. För hälsan oskadligt. Pris 5 kr. pr sats. Finns i 4 nyanser. **Ziwertz' Eftr.** (Drottninggatan 42, Arkaden) Göteborg. *Återförsäljare rabatt.* Tel. 1112.

Mödans lön eller det ferma budet.

"BLACK & WHITE" WHISKY LÖFBERG & C:os VINHANDELS A.-B., Stockholm. Rikst. 72 & 11600 Allm. tel. 3337

E·N·10.

JULGLÄDJEN.

Jag är gammal ungkarl och julen är ändå min bästa tid. Eller kanske just därför; jag kommer nämligen på grund af mitt celibat i åtnjutande af julens alla behag utan att behöfva lida dess olägenheter. Det påstås att ingen sann julglädje finns utan barn — det kan möjligen ligga något däri, jag vill inte disputera, men ännu säkrare är att det inte finns någon sann julfrid med barn, och då jag föredrar det vissa framför det ovissa, firar jag alltid min jul i sådana hus, där man vuxit ifrån barnen. Jag gör det så mycket hellre som man i dessa hus uteslutande kan ägna sig åt beredandet af den solida julglädje maten lämnar, och jag har därför rätt när jag säger, att denna högtid tack vare mitt ungkarlsstånd för mig blir den bästa på året, bättre till och med än Mårtensafton, ty dels räcker den längre, dels är dess matsedel mera omväxlande. På tal om Mårtensafton så är ju den skåningarnas nationaldag med svartsoppa, lutfisk och gås; äfven smålänningarne eller åtminstone ölänningarna ha en lokalpatriotisk högtidsdag, den de celebrera med kroppkakor. Skillnaden i de båda landskapens sollenitetsmenu är påfallande och försvarar till fullo den brorskål, som en gång dracks med följande motivering: Eftersom jag är skåning och herrarna smålänningar, anser jag mig ha rätt att proponera.

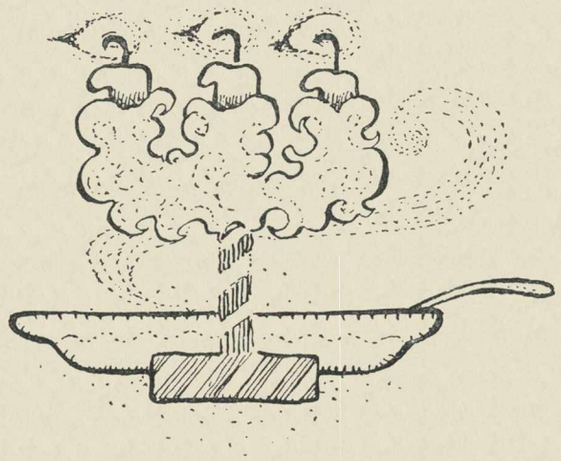
Det är emellertid här inte fråga om vare sig smålänningar eller kroppkakor utan om julglädjen. Till den har jag aldrig kunnat räkna att doppa i grytan. Seden är ju gammal — den är så, låt mig säga, fri från gurmandis att den helt visst är uråldrig — och kan möjligen tilltala ur den synpunkten, men på mig verkar den inte angenämt: att ett större eller mindre sällskap i ett kök förser sig med skinkspad ur en gryta bör inte vara någon delikatess. Då får jag mera högtidsstämning inför det rökta svinhufvudet på »Östergötland», och när Emma sagt »God jul», vet jag att julen är kommen. Jag är som sagdt ungkarl, men när jag julafton klockan sex stiger in hos min vän i kammarkollegium, nästan önskar jag mig gift för att kunna sticka benen under eget bord. Det gör nämligen ett så godt intryck med syltan och det rökta svinhufvudet och skinkan och korfvarne och den grant slipade brännvinskaraffen med de höga glasen och Bordeauxen och portvinet och den vänliga värdinnan, och jag känner mig afundsjuk på kammarkollegium när han med ett hjärtligt: »nu börjar vi julen», låter sin arm göra en självmedveten sväng öfver allt detta. Nåja, jag får ju vara med om hufvudsaken, att äta härligheterna, och det stilla hänsjunkandet i skinkan och det andra som nu följer under ackompanjemang af ett mildt bordsamtal utan alla uddar fyller ögonblickets tillvaro med en så harmonisk och solid njutning att den ej kan sinnebildligen framställas annorlunda än som en massiv, sfäriskt felfri kula af rent guld. Det är vacker tradition att hälsa det återvändande ljuset vid en måltid där gommen och sålunda samtidigt själen smekes af samma materier, som alltifrån den grå forntiden vid det tillfället utgjort hufvudmomentet i svenskarnas matsedel, visserligen till anrättandet förfinade och förädlade, men dock till konsistensen desamma. Efter denna glada offergärd åt fädrens minne, öfvergår man gärna till hyllningen af julens specifikt kristna innehåll, hvilket väl skall ligga i förtärandet af lutfisken. Med ett glas hvit Bordeaux gör den sig ganska fördelaktigt, och i den blida sinnesstämning vi då befinna oss, äta vi med något af barn i själen den hvita gröten, och vi äro alla smått rörda, när jag vid klenäterna höjer mitt glas för värdinnan.

Klockan är half åtta, och så slå vi tre förståndiga människor oss ned kring brasan. Kammarkollegium och jag tända våra julcigarrer, fru kammarkollegium serverar kaffe, och när åttaslaget förklingat, står toddyvattnet på bordet. Toddy i och för sig är ett oting, men det passar bra julafton; ur de varma ångorna stiger upp en lång rad vänliga tomtar och minnen som börja med dansen kring en gran långt, långt borta och sedan marschera upp i ett rikt tåg med musik och trummor stämda både i dur och moll. Det är så varmt och godt här inne och där ute gnistra himmelens stjärnor öfver staden.

Jag ligger alltid hos kammarkollegium julnatten. Det är för julskinkans skull. Bra smakar den julafton, men till frukosten dagen efter gläder den

En mycket god och angenäm Tvål är Gahns öfverfettade MANIOL TVÅL PRÖFVA OCH JÄMFÖR

mig kanske ännu mer. Med en liten sup kryddadt brännvin till på en gång stärker och värmer den, och juldagsförmiddagen blir, särskildt sedan gardinerna rullats ned och glöggen tändts, ett täckeligt mellanspel i den stora symfonien, hvars nästa sats blir middagen. Äfven här ingår skinkan som ledmotiv, men får ett mindre framträdande rum. Den viker tillbaka för antingen gåsen eller kalkonen — den senare för resten mindre muntrande — eller också den helstekta grisen. Hos kammarkollegium har man icke bestämdt fastslagit i hvilken ordning dessa tre obligata satser skola komma, men alla tre gifvas under juldagarna, föregångna alltid juldagen af grönkål och annandagen af buljong med pastej. Till dessa nakna ingredienser inskränka sig emellertid icke partituren, utan de förses med en rik instrumentering som utan att på något sätt förvirra intrycket genom sina väl afvägda detaljer skapar en fyllig och ren klangfärg.

Det är en gammal ovana att beklaga ungkarlarne under julen. Man bör emellertid bespara oss sitt medlidande, ty väljer en ungkarl, som jag gör, sitt umgänge, har han en oblandad tillfredsställelse af julen. Det finns emellertid en svag punkt — äfven solen har sina fläckar — och det är de följande hvardagarnes förmiddagar, men äfven i den delen kan jag räkna mig gynnad af världsordningen. De timmar jag använder i mitt ämbetsverk erbjuda ett förträffligt tillfälle att hvila ut från de glada mödorna.

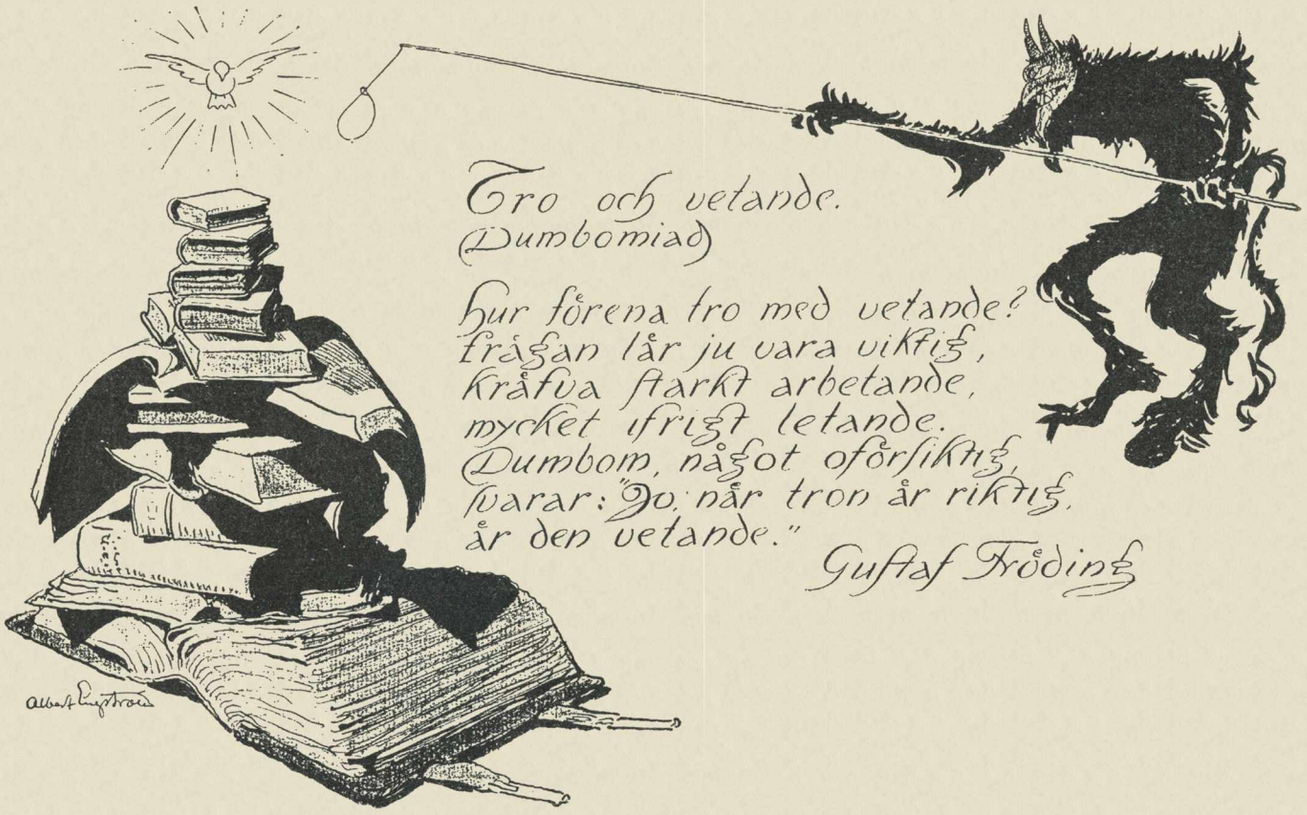
John.

— Ja ha hört att dä ska bli begrafning hos däj.
— Jaa, dä gamla moster Stina, som ska föras te körgårn.
— Åh, Gu bevare oss väl, lefver dä gamla skrället än!

Nordens största specialaffär i
Frukter, Konserver, Konfektyrer.
En korg blandad frukt mest eleganta och välkomna Julklapp.

KARL A

Tro och vetande.
(Dumbomiad)

Hur förena tro med vetande?
Frågan lår ju vara viktig,
kräfva starkt arbetande,
mycket ifrigt letande.
Dumbom, något oförsiktig,
svarar: "Jo, när tron är riktig,
är den vetande."

Gustaf Frödings

Emthén och Askenlund, båda alkoholister af hög rang, hafva förbjudits sprit och af läkaren förständigats att utbyta morgonpilsnern mot hafresoppa. Efter en tid träffas de.

EMTHÉN: — Det där med hafresoppan går inte alls. Jag kan inte få'n att stanna.

ASKENLUND: — Gör som jag — nita fast den med en wisky.

ILSTRÖM

Birger Jarlsgatan 11, Stockholm C.

Riks 76 76 -:- Telegr.-Adr.: »Strömahl» -:- Allm. 9 40
Interurb. & chefen Riks 22 92 -:- Bananafd. & chefen 91 23

(Till vidstående teckning.)

Öfverste Hederskula är på afskedsfest hos ett närgränsande regemente. Öfversten skall nämligen afgå med pension, och unge underlöjtnant Pentander, som varit volontär vid öfverstens regemente, är mamma och står för supén. Som han är noga instruerad af sina äldre kamrater, går han fram och serverar helan till öfversten och genast därpå halfvan, hvarpå öfversten yttrar: »Bra Pentander!» Så fort öfversten tagit halfvan, kommer Pentander fram med en halfva pilsner och ett glas, hvarpå öfversten med leende min vänder sig till Pentanders nuvarande regementschef och yttrar: »Aldrig kunde jag tänka mig, att det skulle blifva en så duktig officer af den där Pentander heller!»

LILLA JANNE: — Säj pappa, finns storsjöodjuret till i verkligheten?
PAPPA: — Det vet jag inte, min gosse.
JANNE (efter en stund): — Pappa, hvad är elektricitet?
PAPPA: — Ja — Jag kan värkligen inte förklara det riktigt för dig.
JANNE: — Men, men pappa hur ser Nordpolen ut?
PAPPA: — Ja, se det vet jag då rakt inte, Janne lilla.

Janne tiger en lång stund, därefter: — Pappa, hur har du egentligen kunnat bli redaktör?

DEN GAMLE INDELTE KORPRALEN UNDERVISAR OCH LÄR GOSSARNE: — I får lof att lära er titlaturen på civilmilitärerna på rementet. De kan betyda möcke att säga rätt titel.

Till par exempel, Rementsläkaren blir förbannad om man kallar honom för doktor. Tvärs om ä de me bataljonsläkaren, som aldrig sjukskrifver eller ens ger medsin åt den idioten, som inte kallar honom doktor, utan bataljonsläkaren. Vetrinärerna ska hälst kallas doktor, möjligen kan man ibland af misstag kalla bataljonsvetrinären för löjtnant. Men säg aldrig vetrinär då I för fram en sjuk häst, för då kan I ge er fan på att de ä Erat fel att hästen ä sjuk.

Intendenten blir jädrans glad när man säger kapten åt honom. Å som han förut var gräsryttare — fotlapp Ni vet — sådan där som går och släpar på gevär, så blir han ändå gladare när man säger ryttmästare åt honom.

De va en tokig beväring här förra året, som jämt var full med skoj. Han va i stallet en gång när intendenten kom in å han ropte: »Gif akt» och lämnade af: »Ryttmästare, alla stallvakter närvarande, ingenting passeradt»!

Dan därpå fick vi extra förplägnad, kaffe me bulla till middagen.

Så Ni ser att man har nötta å att säga rätt titlatur å slipper ofta skällning.

OXYGENOL MUNVATTEN TANDPULVER TANDCRÊME
Bevarar tänderna och gör dem bländhvita utan att fräta.
FÖRORDAS AF LÄKARE O TANDLÄKARE

Bushfilosofer.

Fårklippningen hade ännu ej tagit sin början i västligaste Nya Syd Wales och det var ondt om arbete.

Svälta behöfde man ju ej, då man på hvarje station — och sådana påträffades dagligen i dessa trakter — var självskrifven och berättigad till ett struket mått mjöl, en nypa te och ett stycke salt fårkött. Det betraktades ej som tiggeri att lämna fram de tomma matpåsarne, sedan man hade vägrats sysselsättning, ty hur skulle eljes arbetssökande hafva förmåtts uppsöka dessa spridda, aflägsna ullcentra? Men det var svårare att anskaffa tobak och tändstickor, hvilket ej ingick i squattarnes gratisrationer.

Från morgon till kväll i tre veckors tid hade vi suttit på hästryggen, Mick och jag — två arbetsvilliga unga män — men svaret på våra frågor hade öfverallt varit detsamma: — Nej, jag har ingenting att göra för min egen personal, men vill ni komma tillbaka om en månad, vore jag tacksam. Då börja vi samla fåren till klippning. Hvar har ni påsarne?

Därefter bestego vi på nytt våra magra hästkrakar för att upprepa samma historia vid nästa station.

Vårt enda nöje var att njuta af naturens skönhet — torra slätter, med en och annan dypöl i en oas af gummiträd och aflidna får — och solen, hvilken så småningom förvandlade oss till lefvande mumier.

Äfven vår garderob började lida af arbetslösheten och hvarken Mick eller jag kunde längre misstagas för burgna turister, ute för vårt nöjes skull.

Förledd af sitt goda humör, började Mick variera något på frågorna, såsom: God dag, god dag, mister Carter, vi behöfver väl inte frukta för ett jobb? — Eller: Nä, men se mister Jackson, hur mår frun och alla barnen och fåren — ja, ja, jag vet att tobaken är slut och att ni inte har något arbete för oss. Eller: Förlåt, är detta mr Grubb? Jo, mitt namn är Mick, medellös irländare, vill ni ta' femtontusen kontant för stationen, om jag kan skaffa det? Nä, jag kan väl tro det. Nå, har ni några taggstängsel, som behöfver lagas, då, eller någon brunn, som behöfver rensas ut?

Och så räckte Mick fram påsen, i hvilken tömdes ett halft kilo hvetemjöl med mjöldrygor i.

En lördagseftermiddag anlände vi till en liten stad, som heter Milparinka. Hvarför den just heter så, vet jag ej, men bakom den lurar döden i sandöknarne. Den hade femtio invånare, af hvilka cirka fyrtiotvå voro arbetslösa, samt ett ullvaskeri och en krog.

I den döda säsongen drucko invånarne öl på kredit, men under de två månader ullvaskningen pågick betalade de kontant.

Det glunkades om att källarmästaren stod på branten af ruin.

Vi hade ätit fårkött i så många månader — salt fårkött, färskt fårkött, godt fårkött, dåligt fårkött, kallt fårkött, varmt fårkött och torkadt fårkött — att håret började blifva krusigt vid tinningarne och ibland sade vi »bäh» i stället för »god dag».

Då spred sig som en löpeld ryktet, att en oxe skulle slaktas i byn nästa morgon och följaktligen togo vi rum på hotellet och stannade.

Har ni lifnärt er på ulldjur en längre tid, så förstår ni nog hur man längtar efter riktigt kött. —

Vi presenterade oss för värden. Ölet var det suraste jag i mitt lif har druckit, men det luktade ej på långt när så afskyvärdt som den tyfusinfektade lersörja vi hade bryggt te med på vägen hit.

Efter några glas tyckte vi nästan att det var godt och dessutom ansågo både Mick och jag, att det var vår skyldighet mot oss själfva och våra anhöriga att föra en högre diet efter den svältkur vi hade gått igenom. Man fick mera motståndskraft.

— Och så är det jul i morgon, tillade Mick.

— Jo i helsike, svarade jag, det är den 24:de juni, Johannes döparens namnsdag. Jul är i december.

— Ja, hemma ja, envisades Mick, i Sverige och Irland, men i det här fria landet är ju allting omvändt.

Nå ja, för att göra Mick en glädje lät jag honom få sin vilja fram, ty vi hade sannerligen fört en högtidsfri tillvaro på sista tiden. Och var det jul, så måste man ju visa, att man hade en gnista religion kvar i kroppen.

— Men ni hade ju inga pekunier — säger ni — tycker jag mig höra.

Riktigt. Jag kan visserligen ej påminna mig att jag har yttrat något sådant, men af historien framgår ju, att vi tidtals hade undvarat tobak och då vore det rama vansinnet, om jag nu ville påstå, att vi lade upp en fempundsedel på disken för att få den växlad.

Nej, mina kära vänner, vi ägde verkligen inga gångbara mynt, ej heller stamaktier och andra värdepapper som kunde belånas, men vi voro i besittning af det, som mera värdt var än allt detta: våra ärliga ansikten och ett par kemiskt rena samveten om också kläderna voro litet slitna baktill, där vi hade suttit.

Ja — vi hade hästarna förstås — och sadlarne — och dem sålde vi undan för undan, allt efter som tiden led.

De två första dagarne gjorde ovanan vid födoämnena att vi till en viss grad bedöfvades af ölet — men så kom en ny laddning upp — från Burke vid Darlingfloden — och då sålde vi den sista hästen.

Åja, nog var det med en viss saknad, men ack, ett sådant öl, en sådan mat, en sådan värme och en sådan törst! Och Mick firade jul och jag Döparens namnsdag.

Vi voro som nya människor, fetmande, lyckliga och glada. Det jublade inom oss liksom böljesång vid strand och alla goda människor voro våra vänner — fyrtiotvå stycken, vill jag minnas.

Oh, Milparinka, härliga stad!

Hvilken tjuskraft utströmmade ej från dina aderton galvaniserade plåttak, där de knäppte och knäppte under middagssolens glödande strålar och hvilken idyllisk frid rådde ej i ditt obegagnade ullvaskeri!

*

En vecka har förflutit och helgen är förbi. Nattens skuggor hafva icke ännu vikit för rodnaden i öster och intet löf rör sig på den oändliga, trädlösa slätten.

En curlew sträcker genom mörkret och dingon tjuter efter rof — men på den dammiga vägen mot norr traska två ensamma vandringsmän.

Den ene bär i handen en sotig bleckkanna med lerbemängdt vatten — den andre ingenting. Deras pantalonger äro nötta baktill, men de sörja ej, ty de veta att om en tid börjar fårklippningen i Queensland och då skola de få ett jobb.

Eric Hultman.

VÅRGÅRDA
H. M. KONUNGENS HOFLEVERANTÖR.
HAFREGRYN, SUNDHETSMJÖL & PROTANHAFREMJÖL
SVEAS CHOKOLAD rekommenderas.

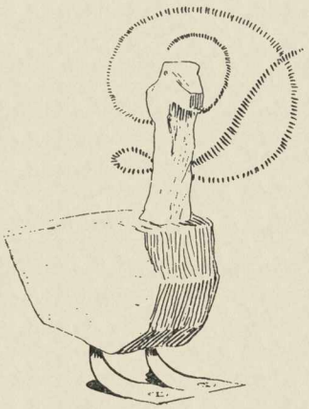

COLUMBUS: — God dag, mina herrar och förlåt min närgångenhet, men herrarne äro väl inte indianer?
INDIANHÖFDINGEN: — Joo, så är det. Är det möjligen du som är Columbus?
COLUMBUS: — Ja.
INDIANERNA: — Nå för tusan, då ä vi ju upptäckta!

"BRIDGE" TURKISH CIGARETTES

Moströms Bob.

En sann berättelse af *Manasse Nyblom.*

et led mot julen igen — det var för resten 1895, alltså för femton år tillbaka. Hösten hade varit ganska knogig och relativt fattig på nöjen.

För att få debet och kredit att någorlunda balansera hade jag troget gått i två års tid och ätit mina frukostar och middagar på en hushållsskola på Drottninggatan — med kvällarna var det ofta si och så. — Ibland hade man råd att få dem, ofta fick man gå ganska hungrig till sängs, ty slantarna räckte inte alltför långt. En vacker dag hade jag emellertid tröttnat på hushållskolans starka matos och de många medicinarnes och farmaceuternas intensiva doft och anmälde mitt inträde hos en fröken på Smålandsgatan, som för ett relativt moderat pris höll en kost, som till en början hygglig, småningom blef dräglig, till sist olidlig i sin rysliga enformighet och sitt öfverflöd på flott, margarin och härsket smör.

Men där fanns ett par hyggliga kamrater, som man kunde tala med om *lifvet*, om litet mindre alldagliga saker, och det var det som gjorde, att man höll ut i hela två månader.

En del af frukost- och middagsgästerna voro som undertecknad »löshästar», bodde i ett litet rum i närheten och kommo till målen, andra voro klafbundna med rum i frökens våning eller i samma hus.

Där fanns en tråkfull medelålders kvinna, innehållslös och pratsjuk, i sina egna ögon ett ljus, enligt sin egen uppfattning tusan så tjusig och med endast *ett* enda perspektiv i sikte, men ett intensivt sådant, att komma i hamn, bli gift, komma i famn på en karl, hvem som helst, bara det var en mansperson.

Hon spelade »Sommarens sista ros» och Schuberts »Ständchen» i otakt, släpigt och falskt på ett mycket ostämdt pianino. Hon spelade dem hvarje eftermiddag, »trakterade» dem alltid efter frukosten om söndagarne, och ibland fick man dem till lifs — alltid lika osmakligt och oförstående! — efter en tarflig hvardagsfrukost.

Och när hon hade spelat slut, vände hon sig om, såg med simmiga och smäktande ögon på första bästa till hands varande mansperson, vare sig det var lille Erik, som gick i sjette nedre och skötte sitt piano som en hel karl, eller det var halfgamle extralärarен, som alltid hade hufvudvärk på grund af »dagen efter», och som hela hösten envist hade ett stort hål bak på sina byxor. — På söndagarna skrudade han sig helgdagen till ära i frackbyxor, frackväst, ett mycket solkigt skjortbröst och en senapsgul, ganska trasig kavaj.

Där fanns i det något blandade menageriet två glada skolflickor i slynåren; den ena ful, rödhårig, men med ett rasande godt hufvud och en verkligt storartad humor, den andra »glasvacker» som skärgårdsbönderna säga, medveten om sin fägring och försedd med många stora korkar i sin lilla hönshjärna.

Jag studerade de där båda flickorna en gång en söndagsförmiddag, då jag stannade kvar en stund i det nästan ogenomträngliga oset af biffstek och flott för att njuta en stunds hvila.

De hade lagt beslag på hvar sin hörna af den stora, klumpiga soffan från 80-talet, som behärskade salens ena vägg, och sutto båda fördjupade i sin lektyr.

Den rödhåriga tösen slukade sida efter sida, tittade inte ett enda tag upp, utan satt där med nedhukadt hufvud, oberörd af omgifningen. Jag sneglade på baksidan af hennes bok; den hette »Djäfvulsklyftan». Den andra, den lilla bortkelade gåsen, däremot var ej ett enda ögonblick med sina tankar i boken. Hon höll den med bred rygg och stort guldtryck försedda volymen ostentativt högt, så att alla skulle se, hvad hon läste, och ideligen lyfte hon blicken upp för att se, om hon var observerad. Var hon det *inte*, suckade hon djupt, för att väcka omgifningens uppmärksamhet, en med våld frampressad tår letade sig just väg nedför hennes rödblommiga kind, och hon njöt outsägligt, när ungherrarna i beundran kastade tjusarblickar i smyg på henne. På baksidan af hennes bok stod att läsa: »Kristus som människa».

Deras karaktärer stodo genast så klart för en, och fröken vid pianot, som just slutat sin »Sista ros», kom fram och påpekade den vackra lilla Elisabeths utmärkta person och charmanta uppfostran. Tänk, hon ägnade söndagen åt betraktelser vid endast femton års ålder! Rödhåriga Greta, mitt lilla kotteris favorit för resten, som var ett år yngre, kunde pianomamsellen aldrig tåla. Greta var alltför ärlig, naturlig och uppriktig, och så tålde hon inte »Sista rosens» sätt, att när hon talade med en, krypa alldeles inpå en och nästan sticka in sin snabel i sin vis à vis' mun. »Sista rosen», som vi kallade henne, begagnade nämligen säkert hvarken borste, pulver eller munvatten. —

I rummet närmast salen bodde en mycket egendomlig persedel, en ännu ej trettioårig man, betydligt knarrig och svår, till yrket f. d. ingeniör.

Middagarna kom han alltid sist, hälsade snäft, sa' inte ett ord, såvida det inte gällde en direkt, elak anmärkning, som kunde svida långt in i själen; sörplade i sig soppan som en ångsåg, utstötte underliga ljud af välmåga, stack knifven ända ned i larynx, när han åt och tog all sylt till plättarna om torsdagarna.

Det var med ett ord en synnerligen obehaglig fan, en så'n där, som man lyckligtvis ytterst sällan stöter samman med i lifvet.

Ingeniör Moström — så hette han, ja — han for för resten till Australien några år senare, hyste bara *en* enda stor kärlek i lifvet utom till pannkakssylt, och det var till sin hund, en äkta dogg med pösiga kinder, sneda, opålitliga ögon, alltid dräglande, klumpig i rörelserna och lydande namnet Bob.

Jag för min del älskar hundar, och genom en speciellt långvarig bekantskap med tvenne härliga exemplar af det äkta doggsläktet, hade jag fått den invanda föreställningen, att alla doggar, som visade hela sin hvitglänsande rad af tandabissar, voro de beskedligaste och snällaste varelser i världen.

Genom bekantskapen med Bob blef jag emellertid fullt omvänd. Cave canem! Bob tillhörde de svarta fåren, och hans humör var fruktansvärdt.

När ingeniören strax efter middagen försvann i sitt tusculum, lät han alltid dörren stå en smula på glänt, så att den vedervärdiga röken från hans sura pipa med mosstobak kunde få fritt lopp ut i matsalen och beblanda sig med det vanliga matoset, och i den springan såg man alltid Bobs gröna ögon säkert på vakt som hunden i Andersens »Elddonet», ni minns. Första gången jag såg Bob skulle jag vara älskvärd och vänlig och stack in handen för att smeka det rara djuret, men det skulle jag aldrig ha gjort, ty först kom hunden rusande på mig och slet sönder skörten på min bonjour, och se'n kom Mo-

Som munvatten är **Gahnelit** att rekommendera såsom ett i hög grad kraftigt och välsmakande preparat. Tillverkas under kontroll af Professorn vid Karolinska Institutet Herr Doktor *CARL SUNDBERG.*

ström själf och sa' saker, som gjorde, att man egentligen genast borde ha afdunstat, om man inte betalt den usla födan i förskott.

Upprepade gånger gjorde Bob sig skyldig till lömska angrepp på fredliga, hungriga pensionärer, men Moström log för hvarje gång i sitt skägg, nekade ersätta sveda, värk och sönderrifna kläder, och mathålsföreståndersken nickade bekräftande, att inte var det Bobs och inte var det Moströms fel. Neej då, visst inte!

Anders, nyutnämnd löjtnant och Gustaf, elev vid Teknis, voro glada, trefliga själar, jämt vid godt humör, gjorde en konst i den dåliga kosten och voro jämte lilla rödhåriga Greta mathålets strålande solsken, och vi tre ynglingar höllo ihop i sorg och glädje, i svält och flott.

En dag kommer Anders och säger, att nu måste vi en lördag slå oss lösa, alla vara vänner, glömma Bob, vidbrända köttbullar och härsket smör, le emot »Sista rosen» och sätta gask i Moström och alla de andra, arkens egendomliga djur.

Sagdt och gjordt! Festlokalen skulle vara hemma i matsalen, så att skolynglingen och flickorna kunde få vara med, en kokfru anskaffades, Anders och en snäll inackorderad fröken från Jönköping gjorde uppköpen, Gustaf och jag sörjde för vin och spirituosa, Greta fick blommor hemma från Suntorp, och lördagen före jul var mathålet så förändradt, så utluftadt — fritt från flottos, så ljust och gladt, att det var omöjligt att känna igen det.

Vänner inbjödos, vinet rann i strömmar, »Sista rosen» mötte urringad nästan till midjan, Greta och Elisabeth hade klädt sig i hvita klädningar, som till bröllop, de sex herrarna i smoking, föreståndersken i svart siden, som stank kamfer lång väg och Moström i frackbyxorna, gammalmodig dubbelbonjour och hvit halsduk, men orakad.

Stämningen blef hög, mycket hög; »Sista rosen» blef alltmer känslofull, ögonen summo af glädje, hon log mot herrarne med sina gröna mosständer, föreståndersken var absolut onykter, men bar sin fylla med djup tystnad, nästan melankoli, två af skolynglingarna leddes ut bleka och svettiga, ty vinet var starkt, men billigt, Moström var blå i ansiktet, Greta och Elisabeth blossande röda, det hölls tal, det skreks, det sjöngs, man pratade i munnen på hvarandra och till sist hurrades det väldeliga.

Men *det* skulle vi *inte* ha gjort, ty Bob, som sin vana trogen stod på vakt i gläntan, men blifvit glömd och utan mat, fick koller och kom utstörtande genom dörrgläntan som en galning, kastar omkull ett litet bordannex, så att rödvinet skvatt högt mot taket, sliter sönder föreståndersken svarta sidenklädning, rusar under stora långbordet och biter af misstag Moström själf i vaden.

Scenen påminde mig om en barnlek i forna dar: »Hela hafvet stormar», till en början föga behaglig, men när faran väl var öfver, åtföljd af ett skallande gapskratt, interfolieradt af Moströms starka kötteder och mathålsföreståndersken intensiva gråt på grund af sidenklädningens öde.

Nu hade vi fått vatten på vår kvarn. Det var Bob *själf*, som var elak, Moström gaf sig, tröstade värdinnan och drack brorskål med ynglingarna, och snart var glädjen i full gång igen, nästan vansinnigare än förut.

Efter kaffe och likörer och punsch och cigarrer kommo vi öfverens några stycken att gå ner i Berns och släcka den våldsamma inre eldsvådan med en långgrogg. Moström, som blifvit synnerligen mosig, lofvade komma efter; vi skulle hålla ihop, sa' han, som vänner och glädja oss — hick — i ungdomens vår.

Anders, Gustaf och jag sutto i två timmar i gladt samspråk och hörde Fusella spela och gubben Meissner anföra, men ingen Moström kom. Vår nyförvärfvade vän och broder uteblef helt sonika.

Men hvem tror Ni kommer fram till vårt bord i Moströms ställe? Jo, Bob! Bob själf — med viftande svansstump — lika ful och otymplig och snedögd och lika frikostigt dräglande, men mirabile dictu! — snäll och beskedlig.

Berns var fullt med folk, men Bob hade letat sig fram just till vårt bord, slickar min hand, tar emot socker och viftar oafbrutet på svansen! Hvad har väl händt? —

Medan Gustaf ger sig ut på rekognosering efter Moström, som naturligtvis skall finnas i Bobs sällskap, satt Bob lugnt och snällt vid min sida, lät smeka sig och tycktes tydligen njuta af musiken. Men ingen Moström var att finna! Slutligen kommo vi öfverens om att betala och föra hem Bob till mathålet för att visa Moström vår erkänsla för brorskålen.

Men nu tog Bobs humör ut sin rätt igen. Han ville partout inte följa med. Vi lockade, klappade och ropade! Nej, han ville inte! Geschwindt tar Anders i Bobs halsband, Bob uppger det vildaste tjut, och under musikens slutmarsch släpas han mellan borden mot utgången. Folk rusar till och hjälper oss, kyparna skynda till. Meissners orkester drunknar med sin »Dubbelörn» under Bobs vrål.

Hofmästaren kommer utrusande, det blir kompakt folksamling, det artar sig till upplopp, och plötsligt uppträda tre, fyra poliskonstaplar. Saken förklaras i hast, de inse vår välvilja och med hjälp af ordningsmakten, ganymeder och halffulla lördagsgäster bäres Bob under ett ideligt tjut vid tonerna af »svenska taptot» ut ur Berns och placeras i en särskildt beställd droska inne på Näckströmsgatan.

Nå, Gud ske lof, att vi ändtligen fick honom med oss!

Bob rasade, var fasansfullt ilsken, men vi höllo honom alla tre, och snart var man framme vid Smålandsgatan.

Vid mathålsporten uppstod ny folksamling, polis kom återigen till platsen, ny förklaring, porten var stängd, ingen hade nyckel, ty ingen af oss bodde där.

Vi fingo hjälp af ett femtiotal berusade händer, som välvilligt väckte hela huset, och ändtligen titta de mathålets Lovisa ut genom fönstret — iklädd nattmössa — och kastade ned nyckeln.

I mörkret i trappan var Bob lugn igen, vi smögo in i tamburen, tassade genom matsalen och knackade på Moströms dörr. Nej, intet svar! Nå, eftersom han inte är hemma, få vi väl lof att släppa in Bob! Vi öppnade dörren på glänt och sköt in honom i gläntan, där vi sett hans fula nuna stå på vakt så mången middag.

Men just som dörren stängts igen, uppstod därinne i mörkret det vildaste tjut, jag någonsin tror mig ha hört.

Det tjöts, det skreks, det vrålades, divanbordet med lampan gick öfver bord med ett väldigt brak. Tjutet tilltog, Bobs röst verkade duett. Pang! nu damp nattduksbordet omkull och vattenkaraffen smällde som ett skott mot golfvet. Lovisa kom inrusande i bara särken och nattmössan med ljus och skyndar till Moströms dörr, skriker och gråter, och när hon öppnar dörren, hvad få vi se? *Två* Bobbar, lika hvarandra som bär i det vildaste hundslagsmål mel-

La fleuriste * 6 Malmtorgsgatan 6 * Många vackra nyheter till Julen till alla priser.
Kungl. Hof-Blomsterhandel. Riks tel. 25 50 Allm tel. 6296 Obs! Julkärfvar! Julkransar!

lan bitar af lampkupan och vattenkaraffen, rullande i en hög bland kullkastade stolar och bord, nedramlade böcker och papper. Det var en *falsk* Bob, vi släpat hem! !

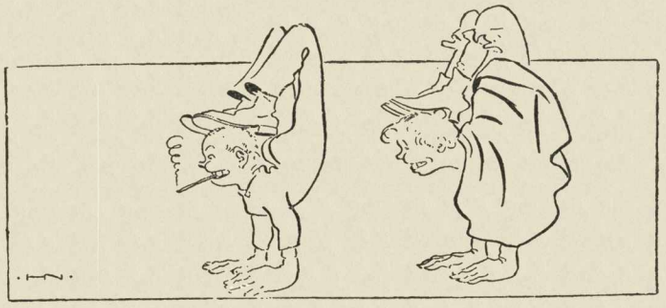
Många hundslagsmål hafver jag sett i mitt lif, men maken till detta i becksvarta mörkret — aldrig!

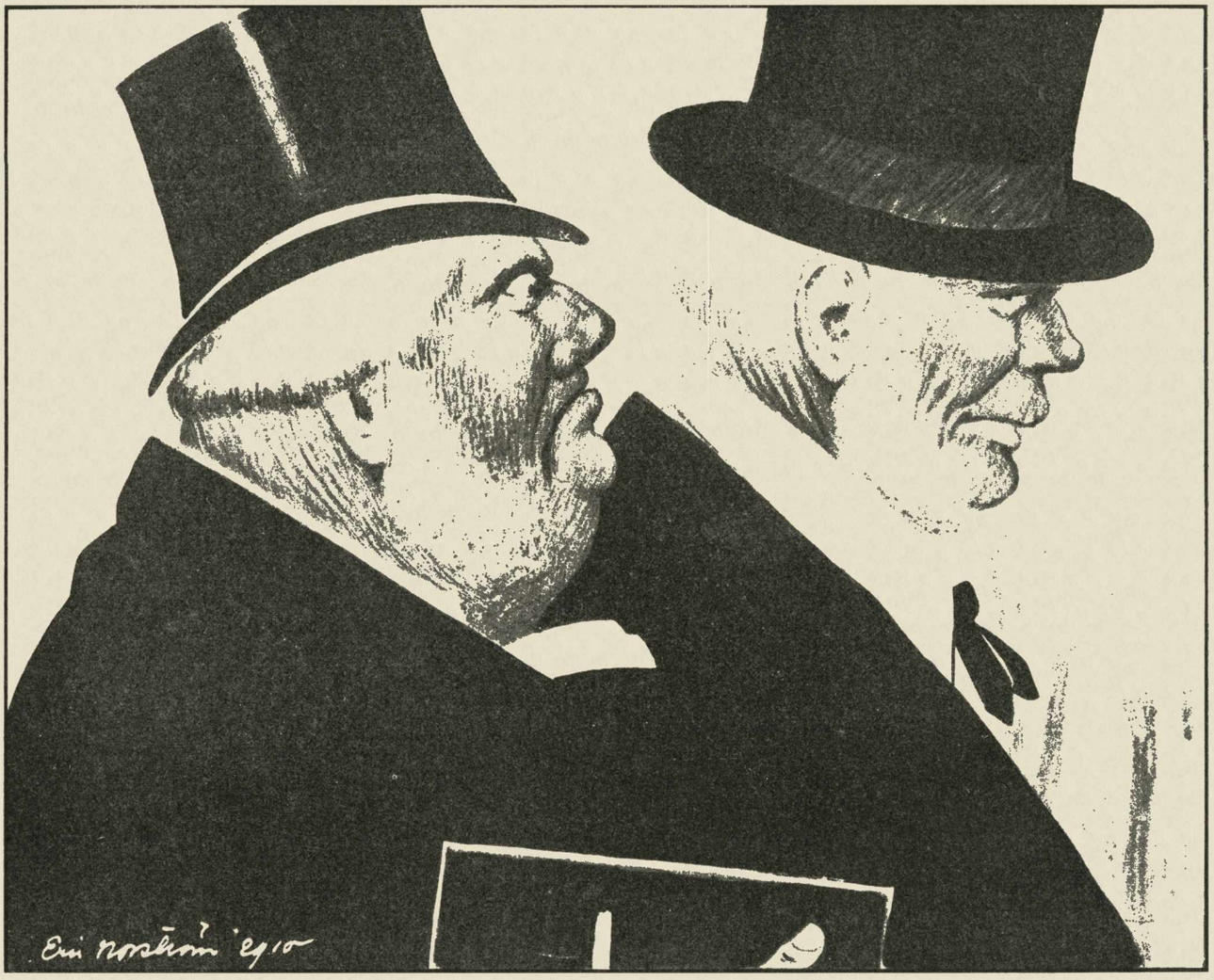
Lovisa rasade och skrek, slog sönder Moströms paraply på den dubble Bobs ryggar och satte kronan på verket genom att slå handfatet fullt med vatten öfver de ursinniga bältespännarne. Det gjorde susen! Den oäkte Bob, främlingen, »gästen» passade på och smet under högljudt vrål, nedblodad, våt och hemsk att skåda in i salen, ut genom den öppna tamburdörren och ner på gatan, följd af oss tre!

Vi stodo mållösa och hörde den falske Bobs eländiga klagan ända ned till Norrmalmstorg, men så brast skrattet löst, ett ohejdadt, genomträngande skratt, som var nära att kosta oss en natt på Smålandsgatans polisvaktkontor, ett skratt, som fortsatte hela Regeringsgatan utefter, och som höll min egen värdinna nere på Fredsgatan vaken till ljusan dag, då Anders och Gustaf ändtligen kunde slita sig lösa från min lilla ungkarlslägenhet, där vi tillbragte en oförgätligt minnesrik natt under oupphörligt upprepande af detaljerna i Bobbarnes ofrivilliga möte! —

Själf kom jag aldrig åter till mathålet på Smålandsgatan, ehuru jag betalt en månad i förskott, och jag återsåg för resten aldrig, vare sig min värdinna där eller Lovisa. Jag var mest rädd för Lovisa, som trodde, att det hela var arrangeradt — af mig.

Inte heller Moström såg jag åter. Jag aktade mig allt att gå ned och vifta vid Centralen, när han och Bob två år senare för alltid vände Stockholm ryggen för att fara ut och gemensamt glädja innebyggare någonstans långt nere i Australien. —

PRÄSTEN SOM PROFPREDIKAT: — Min käre kyrkovärd, hvad kyrkan är svår att predika i!
KYRKOVÄRDEN: — Å, de går väl an för en gångs skull.

"DARRACQ" Automobilen är stark och kraftig. Den bästa för vara svenska vägförhållanden. Generalagent **And. Skog**, Göteborg. "DARRACQ"
Rikst. 62 88 & 19 31.

Allmänhetens egen konstbilaga.

Under de fjorton år som Strix existerat hafva tusentals svenskar förgäfves sökt få in en teckning i tidningen. Härofvan lämnas nu ett enastående tillfälle att verkligen få in en sådan, och redaktionen är nog frikostig att bestå den ***stilfulla ramen.***

Käre Strixbeundrare!

Slå dig ned vid ditt arbetsbord och maka undan alla onödiga grejor. Förfärdiga sedan teckningen med noggrant aktgifvande på ramens dimensioner, klistra upp teckningen i ramen och håll sedan numret på en armslängds afstånd men icke mer. Luta hufvudet något åt höger), kisa med ögonen, och du skall vid betraktandet erfara en* ***verklig Julefrid.***

Den som på något sätt skulle anse sig missnöjd med numret i öfrigt får dessutom ett utomordentligt tillfälle att tillfredsställa sin egen smak.

Högaktningsfullt

Redaktionen at Strix.

) I värsta fall* ***kan* *hufvudet lutas åt vänster.*

Kambyses automobil.

äses Rundfahrt med de sex hästarna och det gula, turistbesatta åkdonet svängde om hörnet. Käses rundförare tutade ut för de dumma turisterna att den stora, gula byggnaden var universitetets kemiska laboratorium. Käses rundfarare stirrade på sevärdheten och min ringa person, som stod utanför. Då hördes ett gällt skri: »Gustaff Adolfovitsch!» Följande ögonblick ropade någon på italienska, franska och polska,att de sex hästarna skulle stanna. Innan Käses Rundfahrt åter fatts i gång, innan rundfararna hämtat sig från sin förvåning och rundföraren från sin vrede hade Kambyses Petrovitsch från det Saratoffska guvernementet hunnit omfamna mig, kyssa mig på båda kinderna, gråta en liten skvätt och försäkra, att det var mig och ingen annan som han sökte i Berlin.Metoden han användt vid sitt letande hade onekligen varit originell, men visat sig ändamålsenlig. Sedan tre dagar hade den värderade Kambyses åkt i Käses Rundfahrt både före och efter middagen, ständigt spanande efter sin vän, Adolff Gustavovitsch.

»Men hvarför tror ni då jag är här», sporde han. Jag hade aldrig sett Kambyses Petrovitsch syssla med något annat än att vädra sin fader Peter Petrovitsch' många och stora sedlar, hvarför jag förmodade, att han äfven i Berlin ägnade sig åt detta angenäma värf.

»Nehej, jag är här i affärer, stora affärer, stora affärer, skall köpa en automobil för 30,000 mark. Kom nu med, så gå vi och köpa en.»

När jag föreslog att vi skulle begifva oss till Benz eller Opel för att se på vagnar, hånskrattade Kambyses;

CHAMPAGNEMÄRKET FÖR DAGEN

DUMINY GOÛT AMÉRICAIN

serveras nu på våra förnämsta restauranter. Generalagent: **PETER GLIMSTEDT,** Stockholm C.

»Ni tyckes mig just vara den rätta för affärer, för stora affärer. Hvad får jag där för 30,000 hårda, en automobil och ingenting annat! Jag vet bättre, vi köpa automobilen i ett varuhus, där får hvar och en, som gör inköp till ett värde af 30 mark, en dyrbar, konstnärligt utförd fotografi gratis. Köper jag en sådan vagn för 30,000 får jag naturligtvis 1,000 fotografier. Ack hvad den gamle Peter Petrovitsch då skall vara förvånad. Tusen porträtt af hans tusanjäkla son, den lilla Kambyses i tusen olika positioner. Hvad smakar det, gubbe lilla, skall jag säga, och han säger, Kambysetschka, min lilla dufva, det här har du skött riktigt väl.»

Vi åkte i en taxameter till det största varuhuset. »Bok», kommenderade Kambyses, och han fick en nätt, rödpärmad bok, hvari alla inköp skulle noteras. »Tolk!» skrek mannen från Saratoff, och en långrockad gentleman stacks fram. »Kvinnlig tolk!» befallde min vän, och en svartlockad tolkinna trippade till gentlemannens sida. »För känslosamma och subtila inköp, förstår Ni, min värderade», förklarade Kambyses för mig. »Vagnar!» sade härföraren, och två små, finurliga, brunklädda pojkar rullade fram två, nätta, brunlackerade vagnar, för att frambefordra alla våra inköp. Så stod karavanen färdig och omkring den i vördnadsfulla leder hisskarlar, underbiträden, biträden, affärsledare och öfveraffärsledare, som alla fröjdade sig öfver allt det myckna den ryska fursten skulle inköpa.

Kambyses, stolt som en gud, svängde sin käpp och befallde: »en avant, till automobilerna!»

Klapp sade det. Pojkarna med vagnarna, tolken, tolkinnan för det subtila, hissskarlarna, underbiträdena, biträdena, affärsledarne och öfveraffärsledarne fällde på en gång ned den nedre käken, och deras anleten lyste i alla nyanser af rödt.

Slutligen trädde den öfversta öfveraffärsledaren fram och stammade: »Ers högvälborenhet, automobiler är verkligen det enda vi icke sälja. Jag är otröstlig och stum af sorg, men Ers högvälborenhet inser ju, att vårt utrymme är begränsadt, och Ers högvälborenhet må värkligen ursäkta, men . . .»

När tolken öfversatte detta, sade det åter klapp. Kambyses Petrovitsch fällde ned sin nedra käk och bleknade. Han tänkte synbarligen icke på automobilen utan på de tusende fotografikorten. Men den nästöfversta öfveraffärsledaren visade sig vara situationen vuxen och föreslog, att den högtärade gästen tillsvidare skulle inköpa alla de mångtaliga agremang, som höra till en välordnad automobilsport.

Kambyses klappade ihop käkarna och sade, »well!» Hvarpå alla tidigare uppräknade personligheter återtogo sina naturliga ansiktsfärger och deras käkar återtogo sina naturliga lägen. Men den öfversta affärsledaren, som varit i Boston, sade till och med »well!» Härföraren från det Saratoffska guvernementet svängde sin käpp och befallde »automobilsignalhorn». Karavanen drog hän till afdelningen för automobilsignalhorn.

Kambyses begynte proftuta och var snart i fullkomlig extas.

»Jag tager denna här; när jag tjuter i det Tamboffska guvernementet höres det ända till Saratoff. Alla där hemma säga, se, se, vår unga herre nalkas och fader Petruschka går ut på verandan och väntar sin lilla dufva. Denna här är bra.»

Men så lade sig barnaanletet i bekymrade veck: »Ack, ack, mor lilla, blir säkert skrämd, vi måste hafva en till, som bara användes för gumman, vek som en flöjt, som en näktergal. Och så behöfver jag en riktigt vacker och ståtlig, när jag åker med Angelika Ivanovna, så där, ta-ti-ta-ta. Jaha, och någonting i den komiska stilen för den tjocke Timofej, jaha just den.»

Vi inköpte slutligen fjorton horn, hvilka återgåfvo alla människosjälens känslostämningar. Fältherren tutade sedan i det energiska hornet och befallde: »Automobilpälsar!» Innan karavanen hunnit ett tiotal steg kommenderades halt. »Här tyckas finnas vykort. Från automobilfärderna måste jag ju alla dagar skrifva hem; gif hit trehundra kort!»

I afdelningen för kaffekoppar voro de två första vagnarna fyllda och ett stort antal reserver inkallades, hvarpå karavanen oförtrutet fortsatte mot det fjärran målet. När automobilpälsarna slutligen långt borta hägrade mot våra trötta ögon, vågade tolken vördsamt påpeka, att affären nu skulle stängas för natten.

Karavanföraren från det Saratoffska guvernementet var omedelbart på det klara med situationen: »Vi lägra oss här i kravattafdelningen, slå upp våra tält, sofva i de fina sofsäckarna, koka våra delikata konserver i de skinande aluminiumkärlen, vi hafva ju tvänne spritgaskök. Vi hvila oss och må som prinsar till dess dagen gryr med nya mödor. En man håller vakt.» Kambyses sökte redan i vagnarna efter jaktgevären och alla brunklädda pojkar voro stormförtjusta i den trefliga idén. Affärsledarne lyckades dock afstyra planen, mot löfte, att alla saker omedelbart skulle köras till hotellet. När jag lämnade min värderade vän, körde han egenhändigt en möbelvagn på Leipzigerstrasse.

Följande dag sökte jag Kambyses i varuhuset. »Den ryska fursten», sade man åt mig, »har hunnit till rayonen för färdigsydda blusar.»

En fridfull tafla mötte mig i denna, med automobilsporten nära sammanhängande, afdelning. Den långrockade tolken småhvisslade för sig själf och de brunklädda vagnpojkarna småpratade med hvarandra. Tolkinnan för det subtila hade däremot ändtligen fått arbete. Hon var sysselsatt med att tolka känslor mellan Kambyses och en hvitblusad försäljerska i afdelningen för färdigsydda, broderade och tvättbara, halsfria blusar. »Adjö», skrek vännen från Saratoff mot mig, »adjö, vi råkas i morgon. Föröfrigt är den här unga damen med blusarna sublim.»

Dagen därpå kördes alla inköpta saker tillbaka till varuhuset. De fjorton tutorna utbyttes mot blusar, kokkärlen mot genombrutna strumpor, spritgasköken mot handskar, för de praktiska sofsäckarna fick Kambyses en opraktisk råsidenkostym och jaktgevären förvandlades till allehanda subtila och känslosamma klädespersedlar.

Därpå talade vår hjälte: »Denna unga dam med dessa utmärkta tvättbara blusar är ovanligt förståndig. Kambyses Petrovitsch från det stora guvernementet Saratoff är däremot en utpräglad känslomänniska. Föröfrigt äro två platser i Nordexpressen till Ostende betydligt billigare än en automobil. De tusende bilderna af mig själf i växlande situationer skall jag se i den unga damens för afdelningen för broderade dito förståndiga ögon.»

En vecka därefter åkte fader Peter Petrovitsch omkring i Käses Rundfahrt och sökte sin son.

Kray.

Låt ej Julglädjen
störas af en dålig Cigarr
utan rök Bremer Cigarren

AROMATICA

Kr. 12:— pr 100 st.
Hugo Lundgrens Cigarrimport
Stureplan -:- Stockholm

— Min herre, ni har påtvingat min dotter ert sällskap, ni har gjort henne en kärleksförklaring, ja, ni har till och med kysst henne! Hvad har ni att framföra till er ursäkt?

— Det var så mörkt så!

Kan Ni dela Eder i två delar —

då kan Ni ock sköta Eder affär utan ett betryggande kontrollsystem!

Kan Ni det ej,

tillråda vi Eder att skaffa Eder en andra hälft — en skarpsynt, omutlig o. noggrann sådan i Paragon Kassakontrollsystemet, världens effektivaste kontrollsystem!

Upplysningar och prof lämnar beredvilligt

PARAGON

Afdeln. af Centraltryckeriet

Stockholm. Klara V. Kyrkog. 15.

Den som följer med sin tid läser ständigt

Social-Demokraten

Prenumerationspris:

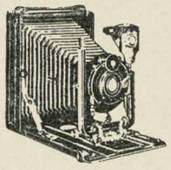
Stockholmsupplagan, år Kr. 10.—, kvartal 2.50, månad 0.90.

Landsortsupplagan, år Kr. 6.—, kvartal 1.70, månad 0.60.

CARLSSON & REICKE
Möbleringsaffär
Rekomendera sitt rikhaltiga lager af bättre och enklare möbler
G:LA KUNGSHOLMSBROGAT. 13
• FILIAL •
OLOFSGAT. • 4B.
MÖBLER

En KAMERA
är bästa
JULKLAPPEN
Köp den i
BENNO BECKEMANS
FOTOGRAFISKA MAGASIN
15 DROTTNINGGATAN 15
STOCKHOLM.

Allm. tel. 834

Rikst. 135 26

Framkallar, Kopierar och Förstorar bäst och billigast.

NILS R. LANTZ

STOCKHOLM

28 JACOBSGATAN

Riks 94 83, Allm. 70 04.

LYROPHONER

GRAMMOPHONER

BÄST,

Återgifva tal, sång o. musik

FULLT NATURTROGET

Största och mäst omväxlande lager af

LJUDSKIFVOR

från 1 till 25 kr. pr st.

NYHETER

till

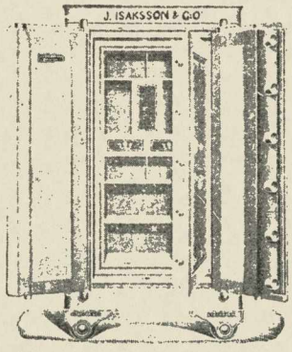
JULEN

PRISBELÖNTA FÖR HERRAR OCH DAMER BERÖMDA
HALDA FICKUR
I GULD OCH SILFVER BOETTER.
BILLIGARE ÄN UTLÄNDSKA UR.

PRISLISTA gratis från Halda Fickurfabrik, Svängsta.

MODERNA

STÅLPANSAR-KASSASKÅP

samt eldsäkra dörrar för alla ändamål. Kassahvalfsanläggningar och inredningar alla slag.

J. Isaksson & Co

Riks 6671. **Kassaskåpsfabrik** *Stockholm* Allm. 185 50.

- - - - - Begär priskuranter! - - - - -

HUSQVARNA SKJUTVAPEN,

välskjutande, tillförlitliga.

JAKTSTUDSARE, olika system och kalibrar.
DUBBELBÖSSOR, moderna konstruktioner, med pipor af 1:ma svenskt stal eller 1:ma svenskt kallarbetadt specialstal.
Obs! **HAMMERLESS-BÖSSOR** till pris af . . . Kr. **175, 195** och **250.**
Ejektor ökar priset med . . . . . Kr. **100.**
SALONGSGEVÄRET N:o 19, vikt 1,8 kg., kal. 6 m/m pris Kr. **15: —**
SKOLGEVÄRET N:o 55, »kolfslutningsmekanism», vikt 2 kg., kal. 6 m m pris . . . . . Kr. **18: 50.**
Namnet **HUSQVARNA** är en borgen för att Ni erhåller en god vara.
Priskurant på begäran gratis och franko.

HUSQVARNA VAPENFABRIKS AKTIEBOLAG,
HUSQVARNA.

Frimärken

100
olika
Frimärken
från
100
olika länder.
Pris 1 kr. + porto. Prislista gratis.

HARRY WENNBERG, 42 Vasagatan,
STOCKHOLM.

E. Lundquists Bokförlag, Stockholm — Nyheter 1910.

MIN 5te BOK

Berättelser och stämningar af Albert Engström. Pris 2 kr.

Birger Mörner
Söderhafvets sagor
Pris 3 kr.

Förut hafva utkommit:

Albert Engström
EN BOK
Skisser och berättelser. Pris Kr. 2.25.

EN BOK TILL
Skisser och berättelser. Pris 2 Kr.

ETT TJOG TECKNINGAR UR ALBERT ENGSTRÖMS PORTFÖLJ
Pris 3 Kr.

VÄGGPRYDNADER OCH BORDSDEKORATIONER
Portfölj inneh. 20 st. planscher. Pris 3 kr.

Albert Engström
GRANDET OCH BJÄLKEN
Karrikatyralbum med 80 teckningar samt förord af konstnären.
Pris Kr. 2: 25.

Mazetti's

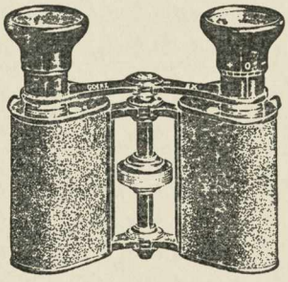

„Ögon"-Cacao
pr hektopaket 45 öre.
Härligaste arom!
Genom sin styrka och absoluta renhet i bruket billigare än den utländska
Åtgår endast för cirka 2 öre till en kopp!

Mazetti's „Kungs"-Cacao
kostar endast 40 öre pr hektopaket; garanteras också ren och oförfalskad.

GOERZ'S Triëder-Binocle

"PAGOR"
nyaste prismakikare med 6, 8 och 10 ggr förstoring, levereras på **bekvämaste** betalningsvillkor genom
AKTIEBOLAGET för SPRIDNING af LITTERÄRA VERK.
Tunnelgatan 19, Stockholm.
Rikstel. 5988. Allm. tel. 5443.
Ill. katalog på begäran gratis.

PÄRMAR TILL STRIX
à 1: 75.

SJÄLFBINDAREN
Samlingspärm för Strix.
Kr. 3: 50.

DE SVENSKA KRISTALLGLASBRUKENS
Försäljningsmagasin,

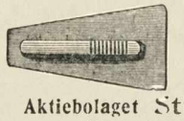

20 Birger Jarlsgatan. Allm. Tel. 5838. Riks. 1011.
20 Gustaf Adolfs torg. Allm. Tel. 7493. Riks. 2887.

Rekommenderar sitt rikhaltiga lager af:
- Kristallserviser, Konstglas, Hushållsglas, Blomglas, Kristalluppsatser, - Skålar, Toilettgarnityr m. m.

'Razo' Svensk Säkerhetsrakknif.

Den bästa och enklaste Rakapparat i världen, består bara af två delar, hållaren och bladet. Razo är alltid färdig, lätt att strigla, lätt att rengöra! Levereras i fint mahognyetui till pris af kr. 10: —.

Aktiebolaget Stille—Werner. Stockholm. K.
Vid beställning torde ref. till denna tidning.

Världens förnämsta Precisions-
FICK-UR.
Till salu hos alla välsorterade Urmakare.

MEDALJER

AF

GULD, SILFVER OCH BRONS

PRÄGLAS AF OSS I ALLA GÄNGSE STORLEKAR

KATALOG SÄNDES FRITT PÅ BEGÄRAN

METALLFABRIKSAKTIEBOLAGET

C. C. SPORRONG & Co.

REGERINGSGATAN 23 • STOCKHOLM

STRIX' PAPPER

LEVERERAS AF

CARL E. GRUBBENS

STOCKHOLM

Serveras å alla första klassens restauranter

Generalagent:

TORSTEN NAUCKHOFF

13 N:a Blasieholmshamnen 13

S·T·O·C·K·H·O·L·M

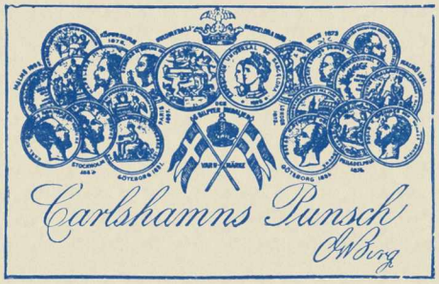
MERCEDES

-:- 15 ÖRES CIGARR -:-

REKOMMENDERAS.

UNIONEN

MALMÖ.

Carlshamns

Flagg-Punsch

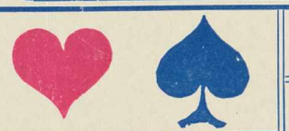
Carlshamns Punschsfabriksaktiebolag (C. G. Berg)

Grand Hôtel och

Grand Hôtel Royal

Rekommenderas.

Laurenti Komet-Cacao

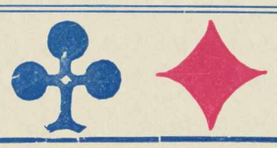
NORRKÖPINGS

Det moderna Viraspelet.
Råd och anvisningar.
2:dra uppl. Pris 25 öre.

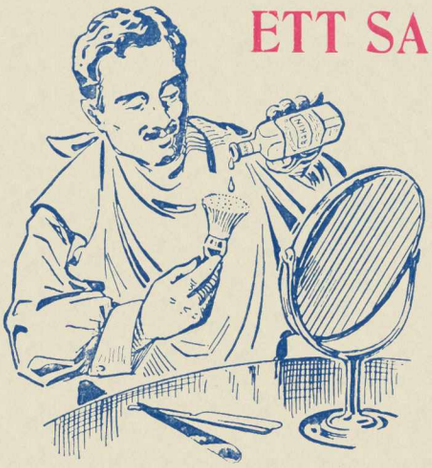
Ny tillverkning.
Hårdglättade.
Elegant förpackning.

PELKORT

ETT SANT NÖJE

blir rakningen, om Ni i stället för raktvål och pulver använder Hylin's antiseptiska flytande

Rak=Crème "RAKIN"

5 à 10 droppar på en fuktad rakborste framkallar ett ymnigt, fint parfymeradt, crèmeliknande lödder, som uppmjukar skäggbottnen bättre och fortare än något annat rakmedel.

Genom sina balsamisk-antiseptiska egenskaper utöfvar »RAKIN» ett särdeles välgörande inflytande på huden samt förhindrar irritation och hudrodnad.

»RAKIN» är mycket billigt, i det att en flaska vid dagligt bruk varar ett helt år.

Rakkopp öfverflödig, hvarför »RAKIN», särskildt på resor, är att föredraga framför andra rakmedel.

»RAKIN» tillhandahålles i Parfymeri- & Herrekiperingsaffärer till Kr. 1,50 pr flaska.

HYLIN & C:os F. A. B., Stockholm.

H. M. Konungens Hofleverantörer.

Fröléen & Comp:s, Stockholm, Nyheter 1910!

Årets bästa julklappsbok är

Innehåller bidrag af *42* framstående svenska *författare* och 28 *konstnärer.*

Pris: häftad med omslag i guld, blått och relief kr. 2:75, elegant inb. i helt klotband kr. 4:—.

SVENSKA JULBOKEN är ett nytt uppslag och en elegant presentbok för alla åldrar, för gammal och ung, för alla!

Nya böcker, som komma att väcka uppseende:

BLODETS RÖSTER

Roman af *Ingegerd Lagerström.* Pris häftad kr 2: 25.

ROMANEN 1910

En modern kärlekshistoria af ? Pris häftad kr. 1: 50.

100 GLADA BITAR af *Emil Norlander* att läsa vid samkväm, ordensfester, förlofningar, bröllop, barndop och andra folkförsamlingar. Pris kr 1: —.

LURIFAX 1910 Söndags-Nisses karrikatyralbum. Innehåller 78 roliga historier med helsidesteckningar af Sveriges främsta skämttecknare: *G. v. Hennings, Teodor Heurlin, N. Kjellberg, E. Küsel, E. Lange, P. Lindroth, T. Schonberg, K. Stangenberg, Eigil Schwab m. fl. m. fl.* Pris häftad kr. 1: 50.

Åt alla bokvänner rekommenderas:

FRÖLÉENS ZOLA-UPPLAGA à 1: 85 pr inb. volym. Nu utkomna volymer i nya, oafkortade öfversättningar: **Drömmen, Krogen, Pengar, Nana, Rofvet, Damernas Paradis.**

En rolig bok.

SKÄMTBILDEN

AF

CARL G. LAURIN

ANDRA upplagan

(**ändå** roligare).

Pris **15** kr.

»Det finns intet tråkigt i hans bok. Den är alltså spirituell, elegant med lagom och bra kultiverad skepsis, gentlemanlike.»

Albert Engström.

P. A. Norstedt & Söners förlag.

Tryckt hos P. Palmquists Aktiebolag, Stockholm 1910.